

Sygn. akt IV CSK 433/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa L.B.
przeciwko [...] Towarzystwu Ubezpieczeń [...] Spółce Akcyjnej w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 lutego 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód -L. B. złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 6 kwietnia 2017 r., w którym oddalono apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 7 września 2016 r. Wyrokiem tym oddalono powództwo powoda o odszkodowanie skierowane przeciwko pozwanemu ubezpieczycielowi w związku z kradzieżą objętego ubezpieczeniem samochodu osobowego.

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów prawa procesowego (art. 7 prawa międzynarodowego prywatnego z 2011 r. i art. 233 § 1 k.p.c.).

Motywuując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący stwierdził, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne przedstawione w „uzupełnieniu braków formalnych skargi kasacyjnej”, a ponadto skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.).

Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnień wyroków obu Sądów meriti, treść skargi kasacyjnej, zawartą w niej prawną argumentację wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz treść odpowiedzi na skargę, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o odszkodowanie ubezpieczeniowe - wbrew stanowisku strony skarżącej - nie występuje przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. W sprawie nie występuje bowiem istotne zagadnienie prawne, przedstawione w piśmie powoda z dnia 18 lipca 2017 r. („uzupełnienie braków formalnych skargi”), a ponadto skarga nie jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Należy stwierdzić, że Sąd Apelacyjny trafnie przesądził ocenę obligacyjnych i rzeczowych skutków nabycia przez powoda samochodu osobowego, przyjmując, że w tym zakresie mają zastosowanie odpowiednie przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I). Do zawarcia umowy sprzedaży doszło na terenie Niemiec, wobec tego skutki obligacyjne tej umowy należy oceniać zgodnie z art. 4 ust. 1 rozporządzenia (stosowanie prawa kraju,

w którym sprzedający ma miejsce zwykłego pobytu). Zgodnie z art. 41 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. - prawo prywatne międzynarodowe, własność i inne prawa rzeczowe podlegają prawu państwa, w którym znajduje się ich przedmiot. Kwestia oceny nabycia i utraty prawa własności, nabycia i utrata oraz zmiana treści lub pierwszeństwa innych praw rzeczowych podlega ocenie prawu państwa, w którym przedmiot się znajdował w chwili, gdy nastąpiło zdarzenie pociągające za sobą wspomniane skutki prawne (w tym zakresie - możliwości nabycia własności samochodu przez kupującego powoda). W tej sytuacji Sąd Apelacyjny prawidłowo badał możliwości nabycia samochodu właśnie w świetle przepisów niemieckiego kodeksu cywilnego (§ 935 tego kodeksu, s. 8-9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Jednocześnie nie sposób uznać, że stosowane zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. prawo niemieckie w zakresie możliwości nabycia na własność skradzionej rzeczy, wywoływało skutki prawne sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej w rozumieniu art. 7 tej ustawy. Szersza ochrona prawa własności ruchomości w prawie niemieckim nie świadczy jeszcze o takiej sprzeczności.

Naruszenie art. 233 k.p.c. nie może być w ogóle podnoszone w ramach podstaw skargi kasacyjnej z racji ogólnej reguły wyrażonej w art. 393³ § 3 k.p.c. Tym bardziej sugestia jego naruszenia nie może stać się skuteczną motywacją oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto stosownie do postanowień art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i §§ 1, 10 ust. 4 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

jw